

về nhọc mệt khác thường. Hắn rảng ngồi thật ngay ngắn song vẫn phải dựa lưng, da mặt mỗi lúc một trắng thêm. Khối thịt thông bác quyền Anh, quen thuộc với sân vận động và thú cuối-ngựa, phóng xe, trượt tuyết đầy mạo hiểm của đặc phái viên C.I.A. đang trở thành một đống giẻ rách đáng thương. Ngón đòn «ngành xuân tiếp phúc» vô hình mà lợi hại đã làm võ công của Nicôn bị thương tổn nặng nề.

Văn Bình bèn ngồi xuống bên Nicôn.

Nicôn đang có triệu chứng của người mắc bệnh áp huyết thấp. Đứng hơn — và diên tả theo danh từ y học — triệu chứng của Nicôn giống triệu chứng của người mắc một căn bệnh tim gọi là bệnh Stokes-Adams, mạch đập rất chậm, 30 cái trong một phút, và có thể xuống 20 hoặc 10, thường gây ra bất tỉnh và nạn nhân đứng tim mà chết.

Nếu Nicôn được chở vào bệnh viện, dầu là bệnh viện chuyên khoa về tim với đầy đủ dụng cụ tới tân và y sĩ hữu danh, người ta cũng chỉ có thể chích thuốc và cho mạch đập nhanh, chứ không thể chữa được tận gốc. Song nếu y sĩ điều trị là một võ sư Thiếu Lâm siêu-dẳng, hoặc một bậc thầy nhu đạo thì chỉ cần một phút đồng hồ ngăn ngủi và một đòn giải huyết là khỏi. Văn Bình nhậu

thấy mồ hôi chảy đầy mình Nicôn, hắn đã bắt đầu nói không ra hơi. Nội lực hắn còn vững nên hắn chưa mê man. Nhưng hắn cũng không còn tỉnh hoàn toàn nữa.

Văn Bình nâng cườm tay hắn lên xem mạch. Kinh mạch vừa chậm, vừa sâu cạn không đều, lại rối loạn như thế này chứng tỏ tài nghệ chưởng phong của Anton sắp đạt tới trình độ thiên hạ đệ nhất nhân. May mà chàng chuẩn bị chu đáo, và nghề môn của chàng cũng khá điêu luyện, nếu không chàng đã nằm dài trên ghế như vô địch quyền Anh Nicôn. Anton cũng ngồi xuống theo. Văn Bình bèn chỉ Nicôn :

— Mời anh,

Anton nín hơi để tụ khí vào đầu ngón tay. Hoàng tử Phakanvong cũng nín hơi, nhưng không phải để vận kinh, mà để biểu lộ sựng sốt. Văn Bình và Anton đã đàm thoại với nhau bằng một ngôn ngữ kỳ dị, Phakanvong muốn hiểu mà không sao hiểu nổi.

Xuất kỳ bất ý, Anton thọc đầu ngón tay vào một bên sườn của Nicôn. Văn Bình mỉm cười nhìn hắn. Chàng mỉm cười vì nhận thấy Anton xứng đáng là đối thủ của chàng. Từ nhiều năm nay, chàng chỉ đánh gió. Kể nào dụng chàng cũng

bươn đầu, sút trán, nếu không bị táng mạng. Năm thì mười họa chàng mới tìm ra một đối thủ đồng cân đồng lượng, khả dĩ đua tranh ngang ngửa với chàng về mọi bộ môn võ thuật và mưu lược.

Antôn đã đánh trúng huyệt hồi sinh tọa lạc gần vú bên trái. Như thể tình trạng nửa mê nửa tỉnh cách đây một phút đồng hồ của Nicôn là một màn kịch, đột nhiên Nicôn chồm dậy, da mặt từ trắng bệch chuyển ngay sang hồng hào. Antôn thở nhẹ ra rồi nói :

— Xong rồi.

Hắn từ từ đứng dậy.

Văn Bình tiến lại, giọng ngọt ngào :

— Anh nói sai. Chỉ mới «xong rồi» giữa anh và đặc phái viên của ông Si-mít. Còn giữa anh và tôi nữa.

Antôn lùi lại, thủ thế :

— A, anh bạn muốn giao đấu ư ?

Hoàng tử Phakanvong đứng án ngữ giữa hai người :

— Xin hai ông nể tôi mà ngừng tay. Tôi nghĩ rằng hai ông đến đây là để giúp tôi, chứ không phải...

Văn Bình lại ngắt lời Phakanvong lần nữa :

— Đức Ông nói đúng, tôi hoàn toàn đồng ý.

Riêng tôi, tôi đến đây là để giúp Đức Ông, song vì đại diện Tinh Báo Sở đã lạm dụng sự hiếu khách của Đức Ông để hạ đòn độc.

Hoàng tử Phakanvong hỏi :

— Hạ đòn độc ? Tức là ông Nicôn bị hạ đòn độc ?

Văn Bình gật đầu :

— Chính thế. Ông đại diện Tinh Báo Sở Trung Hoa đã dùng chưởng phong đánh trọng thương ông Nicôn. Đòn giành cho tôi là đòn chết, mạnh gấp nhiều lần đòn giành cho ông Nicôn. Tôi nể Đức Ông nên vẫn giữ thái độ nghiêm chỉnh.

Antôn tiếp tục lùi. Đến gần tường, hắn mới chịu dừng lại. Hắn lập tấn và thủ thế tròn trịa và kiên cố, chàng khó thể tấn công hữu hiệu. Hắn lại khôn ngoan rút ra ngoài tầm chưởng phong nên tài nghệ đánh gió của Văn Bình không còn cơ hội thi thố. Antôn vòng tay, giọng ngạo mạn :

— Mời anh.

Văn Bình cười nhạt, bước lại. Song hoàng tử Phakanvong đã hối hả chạy theo :

— Ông Z-28, ông còn nghĩ đến tình bạn với tôi nữa ư ?

Lời nhắc nhở quá khứ của Phakanvong như tiếng kèn xe cứu hỏa một đêm thanh vắng làm chàng rộn rục. Đặc phái viên Nicôn chỉ biết chàng

quen Phakanvong nhưng không thể biết nổi chàng thân đến mức độ nào. Phần nào có lẽ vì mối liên hệ thần thiết này mà ông Si-mit, và dĩ nhiên ông Hoàng, triệu thỉnh đến chàng đề gỡ rối tại Gæ-neo. Nói cho đúng, Phakanvong không phải là bạn thân, hai người chỉ gắn bó với nhau vì cùng chung thú vui tìm kiếm những bông hoa biết nói tuyệt diệu. Phakanvong cũng nặng nợ mỹ nhân như chàng, hẳn không khỏi ngỡ bâng chàng, nhưng ngược lại, hẳn có hoàn cảnh thuận tiện hơn, và riêng cái khoản thỏa mãn những con thiêu thân dai dẳng nhất Phakanvong và chàng là hai kẻ tâm đầu ý hợp.

Nếu chỉ có sự can gián không thôi của Phakanvong, vị tất chàng dám biến phòng khách lịch sự này làm võ đài tử thí. Phương chi định mạng quay quắt đã chọn đúng giây phút gay gắt, đúng độ chết người sắp xảy ra, để bắt cửa phòng mở toang và một cận vệ của hoàng tử Phakanvong chạy vào, bộ mặt hớt hơ hớt hải.

Tên cận vệ nói không ra hơi :

— Bầm... bầm đức Ông... có..

Phakanvong gắt :

— Cái gì ? Máy không đề cho tao yên được sao ?

① Tên cận vệ tiếp tục lắp bắp :

— Bầm... bầm...

Cửa phòng đã mở rộng gần hết, một người trung niên phục sức chỉnh tề theo lối tây phương, vét-tông cà vạt cổ cứng, còn mở rộng thêm nữa. Người đàn ông này là bí thư của hoàng tử Phakanvong. Dáng dấp hẳn có vẻ vội vàng, song giọng nói vẫn không mất bình tĩnh, chứng tỏ hẳn là tay già dặn :

— Bầm Đức Ông, bà Phù Dung vừa gặp nạn.

Hoàng tử Phakanvong ra hiệu cho viên bí thư tiếp tục trình báo với Văn Bình. Nhưng Văn Bình đã quay sang phía hẳn :

— Gặp nạn như thế nào ?

Viên bí thư cung kính đáp :

— Thưa ngài, tôi không được biết. Một nhân viên của bà Phù Dung vừa gọi điện thoại lại tức thời, nhờ tôi liên lạc với ngài và trình rằng bà Phù Dung vừa gặp nạn trầm trọng, có thể nguy đến tính mạng. Nhân viên này yêu cầu mời ngài về ngay.

Văn Bình bắt tay Phakanvong :

— Tôi đến đây với hai mục đích : thứ nhất thăm đức Ông sau một thời gian xa cách khá lâu, thứ hai, xác nhận lại với đức Ông quyết tâm của chúng tôi trong việc tìm lại báu vật go-đo-chong-

giom. Rốt cuộc chỉ có những chuyện đáng tiếc xảy ra, tôi thành thật xin lỗi đức Ông.

Antôn xen vào :

— Ông xin lỗi đức Ông là đúng. Vì ông không thể tìm lại go-do-chong-giom.

— Lý do ?

— Ông tự hiểu lấy.

— Nghĩa là báu vật go-do-chong-giom hiện nằm trong tay các ông.

— Hà... hà... việc bí mật. Ông muốn giải thích cách nào cũng được. Tôi đang thương lượng với hoàng tử thì ông đến phá đám.

— Antôn... anh đừng hòng dòm phép cả với tôi. Anh nổi tiếng đa mưu túc kế, nhưng anh đã... thua trận ngay từ khi xuất quân. Nếu anh nắm được báu vật, anh đã không sai đàn em chặn đường tôi, hòng ngăn tôi đến gặp đức Ông, vì anh thừa rõ tôi quen đức Ông, và đức Ông sẽ tin tôi hơn tin anh. Trừ phi anh có go-do-chong-giom trong tay. Giờ phút này, anh cũng như tôi đều mù tịt. Nhưng tôi, tôi sẽ tìm ra.

— Tôi cũng sẽ tìm ra.

Văn Bình ngược nhìn Phakanvong :

— Đó, đức Ông thấy chưa ? Vị đại diện cao cấp của Quốc tế Tinh báo Sở vừa đích thân xác nhận

với đức Ông. Như vậy, thiết tưởng tôi có thể xin kiểu được rồi.

Rồi cười «ngoại giao» với Antôn :

— Tôi rất muốn xiết tay anh, nhưng tôi không tin là lúc này anh muốn. Vì lẽ anh chưa phục hồi xong khi lực sau ngón đòn «nginh xuân tiếp phúc». Nếu tôi nắm bàn tay, anh sẽ có thể gãy xương, hoặc xoàng ra cũng bong gân cả tháng. Chúng mình đều là người trong nghề nên không nên xử ép nhau, phải không, anh Antôn ?

Antôn nghiêng rằng không đáp. Văn Bình đã nói đúng. Dầu chàng khiêu khích hơn nữa, Antôn cũng sẽ «án binh bất động». Bầu không khí trở nên nặng nề. Antôn lăm li ngồi xuống ghế. Đạp phải viên Nicôn lăm li ra xe hơi,

Bau đêm ở Gio-neo thường lệ thoải mái bỗng nghệt thở khác thường. Chiếc Vôn.va-gen nhỏ bé chở hai người rời tòa nhà nghệt thở của hoàng tử Phakanvong để trở về một căn phòng nghệt thở khác.

Nơi đó Phù Dung đang hấp hối...

